

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază.

Sibiu, 27 Februarie st. v.

Nu mai încapă nici o îndoeală, că poate cea mai firească și, prin urmare, cea mai bună dintre organizațiile sociale este cea autoritară, așa numitul absolutism, dacă acela, în mâinile căruia se concentrează toată puterea, este bine inspirat. Auto-crații nu sînt însă totdeauna bine inspirați; mulți dintre dînșii au făcut o rea întrebuințare de puterea, pe care o aveau fie în virtutea alegerii, fie prin moștenire, fie mai ales ca cuceritori. Astfel încetul cu încetul ei au pierdut încrederea mulțimii, și chiar aceia dintre dînșii, care sînt înțelepți și povățuiți de cele mai bune intențiuni, trebuie astăzi să primească situațiunea ce li s'a creat prin organizațiunea constituțională și nu mai pot să iee nici o dispozițiune fără de învoirea obștei cetățenești.

Punctul de plecare al sistemului constituțional e dar' neîncrederea, temerea, ca nu cumva să se facă abus de puterea publică. Întregul aparat constituțional e astfel întocmit, ca obștia cetățenilor să hotărască ea însăși drepturile și sarcinile fiescă-căruia, să controleze faptele celor puși în fruntea afacerilor comune și să poată lua puterea dela cei-ce abuzează de ea, dar' toate aceste numai în înțelegere cu capul statului.

Tocmai de aceea aparatul e greoiu și costisitor.

Sînt mulți oameni într'o țeară și cei mai mulți dintre dînșii sînt atât de mult preocupați de afacerile lor personale, încât nu le rămâne nici timp, nici dispozițiune, ca să se dumirească și asupra cestiunilor de interes comun. Ei simt numai, că se luptă cu oare-care greutăți, dar' nu știu, de unde vin aceste greutăți și cum se pot ele înlătura. Mai înainte era treaba auto-cratului și a sfetnicilor sei, ca să-și dea seamă despre împregiurări și să facă cele ce se cuvin: astăzi obștia cetățenească trebuie să se dumirească ea însăși asupra împregiurărilor și să indice măsurile de îndreptare.

De sigur însă nici un om cu mintea întreagă nu va cere dela țerenii noștri, care muncesc în sudoarea feții lor, ca să-și agonisească pâinea de toate dîilele și să întrețină și organismul public, ca ei să ne spună, cum anume au să fie înlăturate greutățile, cu care se luptă în lucrarea lor. Sînt oameni cu mai multă pregătire, cu mai multă înțelegere de lucruri, care trebuie să vadă greutățile, să afle, de unde isvoresc ele și să arete modul de îndreptare.

Și foarte adese-ori omul preocupat de lucrarea lui dîlnică simte, că-l apasă ceva, dar' nu poate să-și dea lămurit seamă, ce anume: treaba omului politic e să afle durerăa lui și să-și dumirească asupra ei. Și dacă i-ai aflat unui om rana, el îți dîce: Te socotesc între binevoitorii mei, căci ai simțit durerile mele.

Astfel unii dintre oamenii politici își câștigă încetul cu încetul încrederea unor anumite cercuri de cetățeni și ajung a fi însărcinați să stăruie și să lucreze în interesul lor.

Nu e însă lucru greu să simți durerea celui-ce mereu se plînge, și de aceea nici odată nu se poate scî cu toată siguranța, dacă acela, care ni-a dovedit că scie păsările noastre, are în adevăr și înțelegerea, și sincera înclinare de a lucra pentru îndreptarea rului.

Se poate, ba se întîmplă chiar destul de adeseori, că un om câștigă încrederea concetățenilor anume, pentru-ca în virtutea ei să-și creeze o pozițiune în societate și apoi să abuzeze de ea.

Aceasta însă n'o fac nici odată oamenii de oare-care valoare, fiindcă acestia au destulă prevedere, pentru-ca să scie, că încrederea, de care se face abus, se pierde în curînd.

Un om, care vrea nu numai să-și câștige o pozițiune, ci să se și susțină în ea, nu va intra nici odată în conflict cu sentimentul public, ci își va da totdeauna silință să se arete vrednic de încrederea concetățenilor sei.

Este dar' de sine înțeles, că trebuie

să fim cu multă băgare de seamă la alegerea oamenilor noștri de încredere, pentru-ca nu cumva să ridicăm nisece oameni, care abuzează de trecerea, pe care o au la noi, pentru-ca să-și facă treburile lor proprii. Însă nu trebuie să uităm, că în viața constituțională nu poate nimeni să lucreze, decât în virtutea încrederii comune.

Dacă voim dar' ca oamenii noștri politici să poată lucra, trebuie să stăruim în încrederea noastră față cu dînșii, chiar și dacă ei ar face vre-odată lucruri, care ne pun în nedumerire.

Căci e mare deosebirea între politica teoretică și cea practică. Un om poate să aibă cele mai sigure prevederi, cea mai clară judecată asupra împregiurărilor și cele mai bune intențiuni: abia atunci însă, când are să lucreze, abia atunci poate să vadă ce este și ce nu este cu putință, și dacă nu voiesce să fie oprit în loc, adese-ori va fi silit să facă lucruri, pe care n'ar voi nici el să le facă. Cu atât mai adese-ori va face lucruri, despre care noi nu putem judeca, fiindcă el nu poate să ne arete motivele, care l-au determinat. Trebuie dar' să avem încredere în oamenii noștri, căci numai așa pot ei să lucreze în interesul nostru.

Și dacă s'ar întîmpla să abuzeze de încrederea noastră?!

Cu ce s'au ales?!

N'au fost oare între noi oameni, care au câștigat încrederea noastră și au abusat de ea? — Cu ce s'au ales? — Și-au mîncat cîntea, și astăzi arătăm cu toții asupra lor, ca asupra unor oameni, de care trebuie să ne ferim.

Autocrați, nu oameni de rînd, nu mai pot lucra necontrolați, fiindcă unii dintre dînșii au făcut abus de pozițiunea lor: să nu ne temem, că oameni de rînd, care și-au creat pozițiunea în virtutea încrederii comune, vor face vre-o treabă, dacă abuzează de această încredere.

la șură, își iuția din ce în ce pasul, se pomeni deodată, că-l apucă cineva de pept.

„Ce vrei cu mine?” — strigă Thore, și îl trînti de pămînt, de-i pîrîră toate oasele.

„O s'o afli asta în clipa aceasta”, — grăi altul din dosul lui și-i trase un pumn în ceafă, ear' acesta era fratele fetei.

„Eacă și al treilea!” — grăi Knut și se aruncă asupra lui.

În primejdie puterile lui Thore se sporiră; era mlădios ca o nuia de răchită și dedea, încât o simțeau ceilalți; le scăpa printre degete și se pleca mereu, încât nu era nici odată acolo, unde cădea lovitura; și unde nu se așteptau, se pomeniau cu câte un pumn. Nu-i vorbă, în cele din urmă papara tot o mîncă el și anume una cu temei, dar' bîtrînul Knut dîcea mereu, că nu s'a bătut în viața lui cu un flăcău mai țeapen. Încăierarea ținu până-ce nu începî se curgă sânge, dar' atunci Husaby strigă: „Stați!” — apoi adause: „Dacă Sîmbăta viitoare scapi de lupul Husaby și de puil lui, a ta să fie fata.”

Thore se tirî, cum se putî, până acasă, ear' după-ce sosi acasă, se culcă în pat.

Despre încăierarea dela Husaby se făcu multă vorbă, dar' toți dîceau: „Dar' ce avea el să caute acolo?!”

Era însă una, care nu vorbea așa, ear' aceasta era Aslaug.

Îl așteptase seara aceea și acum, după-ce află, cum s'au petrecut lucrurile între el și tatăl ei, ea se puse pe plîns și iși dîce: „Dacă nu-l căpăt pe Thore, n'o să mai am dî bună în viața mea.”

Revistă politică.

Sibiu, 27 Februarie st. v.

Înteruperea negocierilor de tranșacție între Austria și Ungaria nu va rămîne fără oare-care urmări și pentru încheierea convenției comerciale și vamale cu România. Deoarece-ce ambele guvernele Austro-Ungariei au adus negocierile asupra convenției cu România în legătură cu tranșacția, ear' negocierile de tranșacție cine scie până când se vor mai trîgăna, se poate cu toată hotărîrea admite, că până la 1 Iunie 1886, adevă până la terminul expirării convențiunii comerciale cu România, nu se va mai pute efectui o nouă convenție. Ar fi deci de cea mai mare importanță, ca până una-alta să se asigureze baremi o prelungire provisoră a actualei convențiuni.

În dîilele din urmă s'au făcut în această privință interpelațiuni atât în dieta imperială din Viena cât și în camera României. Într'una din ședințele din urmă a dietei austriece deputatul Gomperz s'a adresat cătră ministrul de comerț cu înțrebarea, dacă sînt prospecte pentru o înnoire la timp a convențiunii comerciale cu România, și de nu sînt, dacă guvernul a întreprins toți pașii de lipsă, ca în interesul continuității rapoartelor noastre comerciale cu România să se prelungească cel puțin actuala convenție pe timp de un an. Ministrul de comerț baronul Pino a rămas însă dlui Gomperz dator cu răspunsul. Altcum stau acțiunile în România. Cu privilegiul unei interpelări în această privință dl Ferichide, ministrul de externe al României, a declarat în cameră că tarifui vamal autonom se va aplica la toate acele state, care vor lăsa să expire convențiunile comerciale, ce le au cu România, fără de a se îngrijî de prelungirea la timp a acestora. Unii vor să deducă din această declarație, că guvernul României nu se poate demite la o prelungire provisoră a convențiunii comerciale cu Austro-Ungaria. Aceasta deducere însă nu e corectă. O împedecare formală pentru o prelungire provisoră nu s'a constatat încă, și cît privește considerările faptice, aceste sînt atât în România cât și în Austria pentru menținerea continuității convenționale. Exemplul conflictului francezo-român nu e de loc încurajator, și izbucnind un război vamal între Austria și România au să fie

Foiața „Tribunei”.

Un pețitor înderêtnic.

— Novelă. —

De Bjørnstjerne Bjørnson.*

(1856.)

Decînd Aslaug se făcuse fată mare nu mai era pace la Husaby. În toate nopțile se încăierau și se băteau prin partea locului flăcării cei mai curăței din parohie. Cu deosebire Sîmbetile erau de tot înversunați; dar' atunci bîtrînul Knut Husaby, tatăl ei, nici nu se culca fără-ca să-și pună un reteveu de mesteacăn la îndemînă, lîngă pat, și nu-și desbrăca cioarecii de piele.

„Dacă mi-a dat Dumnezeu o fată atât de frumoasă, — dîcea Husaby, — o să fiu și eu destul om, ca să o păzesc.”

Thore Neset era băiat sărac, dar' tot se găsiu oameni, care dîceau, că el este acela, care umblă mai adeseori pe la fata lui Husaby. Asta nu prea îi plăcea bîtrînului Husaby, și el le și spunea oamenilor, că nu-i adevărat, deoarece-ce el nu-l văduse nici odată pe Thore prin curtea lui. Oamenii însă își zimbiau unii altora și dedeau cu socoteală, că dacă s'ar fi uitat bine prin toate colțurile, când eșia să-și certe pe cei-ce veniau să se încaiere și să facă gălăgie în curtea lui, tot l-ar fi găsit pe Thore.

* Unul dintre cei mai de frunte scriitori norvegieni, poet, novelist și dramaturg, născut la 1832.

Sosi primăvara, și Aslaug eși cu vitele la poiană. Când valea zăcea sub arșița soarelui, zidul de stîncă se ridica rece peste ceața scoasă de arșiță, talangele vacilor rîsunau, cănele păstoresc lătra, ear' Aslaug cînta de sus din poiană ori suna din cornul păstoresc, atunci îi apuca un fel de înduioșare pe flăcării ce lucrau prin apropiere, jos în vale. Ear' cea dintîiu Sîmbătă unul grăbia mai tare ca celalt, ca să urce dealul. Dar' mai îngrabă coborîră însă la vale, căci sus, la colibă, stetea în dosul ușii un flăcău, care îi primia pe toți cei-ce veniau și le trîgea câte un freuș, încât își aduceau viața lor toată aminte de vorbele, pe care le aușiau: „Mai vino încă odată, și o să capeți mai mult!”

După-cum dădeau cu socoteală flăcării, nu era în toată parohia decât unul, care avea un pumn atît de virtos, ear' acesta era Thore Neset. Și flăcăilor mai bogați le părea un lucru cam anapoda, că sîrîntocul de Thore poate să se întîndă astfel sus la poiana lui Husaby.

De aceeași părere era și bîtrînul Husaby, cînd află, și mai adause, că dacă nu s'ar fi găsid nimeni, ca să-l lege fedeleș, o să se încerce să o facă el cu feciorul lui.

Nu-i vorbă, Knut începuse a îmbîtrîni, dar' deși era de aproape șeszeci de ani, tot îi venia pofa să se apuce la trîntă cu feciorul seu, cînd casa îi părea prea liniștită.

La poiana lui Husaby nu era decât o singură potecă, ear' aceasta trecea tocmai prin curtea stăpînului. Sîmbăta viitoare, cînd Thore, voinde se meargă la poiană, se furișă prin curte, și sosit

Thore toată Dumineca zăcu, ear' Luni simți, că tot va mai trebui să zacă. Sosi și Martia, și dîia era minune de frumoasă. Preste noapte ploase, munții se ridicau verzi și proaspeți în fața lui, fereastră era deschisă, aburirea dimineții străbătea prin ea, talangele turmei rîsunau peste culmile munților, ear' de sus se aușia cîntecul; dacă n'ar fi fost mîmă-sa în odaie, el ar fi plîns de nerăbdare.

Sosi și Mercuria, ear' el tot mai zăcea. Joi începî a sta pe gînduri, dacă nu cumva nici până Sîmbătă nu se va însănețosa. Vineri era ear' în picioare. (Va urma.)

Originea Craiovei. Catechismul valach.

Budapesta, Martie 1886.

Cunoscutul istoric românofag dl Paul Hunfalvy (alias Hundsörfer) a ținut deunăzi în ședința „Societății istorice” din Budapesta o disertațiune despre „originea Craiovei” și despre „Catechismul valach”, care în literatura noastră figurează sub titlul „Catechismul Racoian”.

Marele istoric mai întîiu atacă fără de cruțare toată istoria și pe toți istoricii români, într'un mod, ton și spirit, care, unui adevărat bărbat de știință, nici decum nu-i face onoare nici merit. Înaintea lui și după convingerea lui, așa dîce, toată istoria Românilor nu e, decât un magazin de scornituri tendențioase, lipsite de orice basă.

Șovinistii valachi știu numai falsifica toate datele, le întortochează cum le vine la socoteală

în joc interese cu mult mai mari, decum erau pe timpul conflictului francezo-român. E vorba de o cestiune de mare importanță economică-națională și o se sperăm, că cercurile normative din Viena se vor îngrijii, ca conflictul transactional, ce s'a ivit între guvernele Austro-Ungariei, să nu aibă urmări mai grele pentru bunele relațiuni economice de până acum dintre monarhia noastră și România.

Ocupându-se într'un lung articol de proiectat pentru reformarea administrației ungare, „N. fr. Presse“ face la fine următoarele observări caracteristice:

„Se pare, că cea mai nouă reformă administrativă a dlui Tisza e numai un trunchiu, și nici ea nu deschide prospecte pentru o îmbunătățire esențială a tristelor stări administrative din Ungaria.

„Toate obiecțiunile, pe care le face opoziția în contra acestei reforme, sînt îndreptățite, și e foarte regretabil, că un diplomat cu excelențe calități, precum e și dl Tisza, nu se poate folosi de marea lui influență, ce o exercită asupra poporului, spre a asigura acestuia darurile unei moderne administrații europene. În 3 Februarie au fost unsprezece ani, decând dl Coloman Tisza s'a făcut șeful administrației ungare, dar durere și astăzi încă se poate dice ceea ce a dis înainte de asta cu treisprezece ani despre administrația ungară baronul Sennyey, și noi ne temem, că aceea se va mai pute dice încă și mai departe și după cea mai nouă reformă!“

Înarmările Porței se continuă în cea mai mare măsură. La Constantinopol au sosit din nou considerabile transporte de cai din Ungaria pe corăbii de ale „Lloyd“-ului, și la 4 a l. c. au sosit 78 tunuri de sistemul Krupp din Amsterdam.

„Corespondenței Politice“ i-se depeșează din Constantinopol, că întrunirea eminentă a conferinței din Constantinopol pentru recunoașterea provisoră a aranjamentului turco-bulgar corespunde îndeosebi unei exprese dorințe a principelui Alexandru, care a insistat în cel mai hotărîtor mod pentru o sancționare europeană în cea mai solemnă formă.

În ceea-ce privește sancțiunea ulterioară, care se va întempla după revisuirea statutului rumeliot, se pare că cabinetul rusesc doarece, ca conferința respectivă să se țină în capitala unui stat, ce nu e direct interesat în această cestiune, adecă în Berlin.

Din camera României.

Cestiunea expulsării din România a celor șese Români ardeleni.

(Urmare.)

Onor. d. Cogălniceanu îmi aduce aminte ceea-ce ne dădea odată amicul d-sale din copilărie, D. V. Alexandri, că ceea-ce au avut de comun între dînșii Români de pretutindeni a fost în toți timpii și în toate împrejurările o vieță intelectuală, o vieță morală. Eată, care a fost întotdeauna marea legătură dintre noi și care trebuie să fie și astăzi.

Onor. dl Cogălniceanu ne spunea, că toți membrii Academiei române, cari sînt de dincolo de Carpați ne dăc se nu ne amestecăm în afacerile lor politice.

În adevăr, a venit la mine dl Babeș și alți membri de dincolo ai Academiei române și mi-au pus cestiunea aceasta: Ce faci cu noi? Eu le-am răspuns: Când un om abia își cultivă grădina lui, ar fi un neghiob să meargă să cultive și grădina vecinului seu. Atunci dl Babeș și toți ceilalți mi-au dăc, că am dreptate și că dorința tuturor Românilor este, ca cu toții să lucrăm pentru desvoltarea și prosperitatea României.

Dar' această Academie română, în care elementele din Transilvania ce sînt într'însa joacă un rol important, de cine este fundată dacă nu de noi?

Când dăceți că Români din alte țeri au nevoie numai de recunoaștere, ear' nu de împăciment, pentru a deveni îndată cetățeni ai țerii noastre, v'as ruga, d-le Cogălniceanu, să luați procesele verbale ale camerei ca să vedeți cine a propus aceasta în cameră și cine a făcut să se acorde Românilor acest drept de recunoaștere? Eu; și când am venit în urmă la putere am găsit că această dispozițiune cam degenerase sub guvernul conservatorilor, am căutat a se stabili și mai bine acest drept al Românilor de simplă recunoaștere, fiindcă ei n'au nevoie de împăciment, deoarece ce sînt Români de sînge

Dl M. Cogălniceanu: Dacă ai făcut așa, urmează înainte tot așa.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Dar' care Român a venit în țeară la noi din vre-un colț de pământ românesc și n'a fost îmbrățișat de noi? (Aplause).

Dl M. Cogălniceanu: Și de noi toți.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Nu e vorba de d-voastră, fiindcă eu nu te acuz pe d-ta că ai persecutat pe Români din Transilvania; d-ta m'ai acuzat pe mine, și de aceea a trebuit să răspund și să vin a-ți șterge lacrimile și a te încredința, că nu sînt rău Român și n'am persecutat pe frații nostri din celelalte părți ale pământului. Un singur Român s'e vină să spună, că a venit de dincolo sau de ori unde și că nu l'am îmbrățișat și n'am căutat să-l facem loc chiar înaintea sentimentelor de amicie sau de simpatie ce am fi avut pentru vre-un Român de aici din țeară.

Apoi, d-lor, nu știu cum s'a întemplat, că în scoalele noastre mai mult sub guvernul liberal s'au primit profesori din Transilvania. Oare astfel se persecută Români? Mai deunăci a fost un loc vacant la bibliotecă și un amic al meu stăruia pentru cineva, care solicita acel post; dar' fiindcă era solicitațiune și dela un Transilvănean, eu am dăc că mai înainte trebuie să vină acela, care e în nevoie.

Eu credeam că onor. d. Cogălniceanu va fi cetit ceea-ce am dăc în senat în privința acestei cestiuni și tocmai de aceea mă așteptam, după-cum dăceam la început, ca d-sa să se fi amănât această interpelare și chiar să nu o mai facă.

D-lor, când o cestiune se discută și se rezolvă considerându-se numai din un punct de vedere, se fac multe greșeli; căci cestiunea trebuie a fi analizată din toate punctele de vedere și cercetate toate elementele, din care se compune.

Fost-au oare astfel lucrurile, că doi tineri au făcut o proclamațiune și noi, pentru cea proclamațiune i'am expulsat din țeară?

D-voastră, d-le Cogălniceanu, nu aveți repulsiune ca vecinul d-voastră dl Ianoli, de a trece pe la ministerul de externe, ca să vedeți că de mai mult timp era o mișcare pe toată linia Dunării, ca să treacă țerenii dincolo, și sînt petițiuni din partea lor, dăcend că cu guvernul bulgar au contractat, ca să le dea atâtea hectare de hectare, care cu boi, case, pluguri, etc., și această propagandă se făcea în județele Brăila, Ilfov, Vlașca, de unde s'au și dus câțiva preste Dunăre, dar' în curînd s'au întors de acolo în sapă de lemn. Din județele Teleorman, Romanați, Dolj, tot asemenea s'au dus și ear' s'au întors în aceeași tristă stare. Și cea societate

numită a Carpaților scîiți d-voastre ce era? A fost mai înainte societatea „Transilvania“, fondată de regretatul Papiu Ilarian și la care noi cu toții am contribuit mereu și am apărut-o toți Români, fiindcă nu avea un scop politic. Dar' societatea „Carpați“ ce rol avea? Ea dăcea, că se fondează în scop de a strînge bani ca să ajutăm pe Români de dincolo spre a se duce înapoi cu mijloace dela noi. Dacă ar fi fost în adevăr așa, nimeni nu putea să dăcă nimic; dar' ian se vedem cum s'a manifestat ea chiar decând s'a constituit? Ca o societate literară? Ca o societate de binefacere? Nu, ci ca o societate politică, și dacă ar fi fost numai politică, tot n'ar fi fost nimic, dar' era o societate de agitațiuni și onor. dl Cogălniceanu a fost indus în eroare, fiindcă mulți din amicii d-sale erau instigatori.

Dl M. Cogălniceanu: Amicii mei?

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Îmi pare bine că te lapești. (Iaritate.)

Apoi, onor. d-ni, când ese cu drapelul pe strade și amenință, că are să se ducă să spargă giaturile ministrului austriac, nu este aceasta agitațiune? A trebuit ca poliția să apere mai multe dle casa, pe care ei o puseseră la ochi. De aceea îți dăc, d-le Cogălniceanu, că n'ai fost bine inițiat...

Dl M. Cogălniceanu: Eu nu știu de aceasta.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Știu că nu știi; se nu mă crezi atât de timpit ca să-mi închipuiesc, că un om de stat ca d-ta ar pute să se amestece în asemenea lucruri.

Dl M. Cogălniceanu: Le desaproab din toate puterile mele.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Dar' credeți că se făcea numai atât? În același timp când agitațiunea se încerca a prinde temeiul aici, se lăția și prin județe; se îndemneau oamenii să se scoale și să treacă Carpații, și scîiți ce li se spunea? Li se spunea că au arme multe gata ca să treacă în Transilvania. Va să dăcă puteam să ne facă și încercătura aceasta; căci dacă ar fi trecut preste frontiere numai de ce inși, cu arme cât de ruginite, v'ei închipuiți d-voastre, la ce consecuențe ne puteam aștepta.

Apoi, d-lor, și mai alaltăieri am primit raporturi, că se face asemenea propagandă prin județele despre munte. Cercetați, d-le Cogălniceanu, pe la ministerul de interne și pe la poliție, ca să vedeți, că de un an și jumătate le am dat toate povețele, i'am rugat și ear' i'am rugat să se astempe. Onor. d-n Sturdza, scie cănd venise unul de dincolo de Carpați, și i'am dăc să se astempe. . . Ei bine, mi-e rușine să vă spun răspunsul, care mi l'a dat. Dl Sturdza v'ea să spună la ureche și răspunsul și persoana care mi l'a dat.

D-lor, ceea-ce Francezul numește *la chantage* era până acum câțiva ani cu totul necunoscut la noi, și astăzi v'ed, că începe a se forma și la noi o scoală din cele mai detestabile. . . (Aplause.)

Cetii-ai d-ta, d-le Cogălniceanu, cea proclamațiune? Adinea-ori făceai apel la mine, la ideile pentru cari luptam în tinerețile mele, dar' fac și eu apel la d-ta și te rog să spuni, dacă în tinerețile noastre, d-ta și eu, ne-am gândit vreodată să propagăm ceea-ce acești oameni îndemnau pe alții să facă; să spuni dacă noi recomandam cuiva dinamita, ca să facă să sară totul în aer?

Dl M. Cogălniceanu: Pe atunci nu era dinamita.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Dinamita nu era, însă alte mijloace incendiare și distructive existau și atunci. Asasinatul există decând lumea, dar' nici dl Cogălniceanu nici eu nu l'am propagat vre-odată.

Dl M. Cogălniceanu: Alții au voit să mă asasinez și d-ta ai aflat-o și mai scăpat, și pentru aceasta îți sînt recunoscător.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Școala asasinatului nu a fost la noi până acum; ai să vezi, că a început să se propage și astfel

de idei la noi. Până acum nici un Român în România nu a fost victima asasinatului politic, și dacă va fi fost vre-unul, asasinul trebuie să fi fost un străin. (Aplause).

O voce: Dar' Barbu Catargiu?

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Eu nu știu de cine a fost asasinat Catargiu. Dl Cogălniceanu o scie?

Dl M. Cogălniceanu: Am căutat mult să afl, cu toate acestea nu am aflat.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Poate că trăiesce unul, care o scie.

D-lor, dacă eu nu aș fi luat toate măsurile pentru-ca să opresc mișcarea țeranilor de pe marginea Dunării; dacă nu aș fi căutat să iau toate măsurile contra acelor, cari se lăudau, că aci în România au făcut depozite de arme pentru a răscula Transilvania, dacă eu nu veniam să dau o lovitură societății „Carpați“, ca să-i fac să le vină mințile în cap și să nu facă ceea-ce voiau să facă; dacă prin neglijența noastră se efectua aceea mare mișcare a țeranilor pe Dunăre și dacă treceau numai vre-o de ce oameni înarmați preste Carpați, și apoi venia și mișcarea dela Filipopol, întreb pe onor. d. Cogălniceanu, care ar fi fost pozițiunea noastră?

Dl M. Cogălniceanu: De ce nu i'ai dat în judecată în loc de a-i arunca afară din țeară?

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: De ce nu i'am dat în judecată în loc de a-i arunca afară din țeară?

Apoi d-le Cogălniceanu, și în aceasta ai fost indus în eroare, fiindcă numai aruncați nu au fost. Binevoiesc a te informa, dacă pentru dînșii nu am luat mai multe precauțiuni decît am luat pentru însuși copiii mei, când i'am trimis la studii în străinătate; nu i'am aruncat, ci am luat toate precauțiunile posibile, pentru-ca să nu sufere; și aceia cari s'au dus la Ruscic, s'au dus acolo pentru-ca încă de mai înainte a fost un concert între dînșii, au voit să-și vîndă jurnalul, pentru-ca să se ducă în altă parte; și onor. d-n Cogălniceanu scie că cu mult mai înainte venise deja dl Galli la Filipopol, ca să facă să apară un jurnal la Sofia sau la Filipopol.

Dl M. Cogălniceanu: Nu știu aceasta.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Te rog să te informezi și fii sigur, că vei scî toate aceste ca și mine.

Cât pentru Ciurcu cel bătrîn, mă iertați, îl cunosc dela 1848.

Dl M. Cogălniceanu: A jucat un rol frumos.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: V'ed rog să nu mă silii a vă spune dela această tribună, ce rol a jucat.

Apoi, numai fiindcă cineva vine aci de preste Carpați, de preste Dunăre, ori de preste Prut, și fie el ori-cât de scelerat, eu trebuie să-l onorez? (Aplause.)

De v'ei duce la poliție, la justiție, v'ei găsi, că cei mai mulți tâlhari și asasini sînt străini, și sînt unii și dintre Români din Transilvania.

Acestora din urmă trebuie să le dăm drumul?

Dl M. Cogălniceanu: S'e-i pedepsiți după lege, ear' nu s'e-i expulsați.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Onor. d-n Cogălniceanu dăc se-i pedepsim după lege, ear' nu s'e-i expulsați.

Dl V. Maniu: Asasini nu au fost Români, au fost Unguri și Sécui. Acestia sînt cari vin și fac tâlhării la noi, ear' nu Români.

Dl I. C. Brătianu, *președinte al consiliului*: Nu este pădure fără uscături. Și aci la noi, nu sînt toți oamenii onesti, și așa pot fi și aiurea. Dacă cineva va face un act mișelesc, trebuie să-l menagez, fiindcă este frate de dincolo? De geaba, d-le Maniu protestați; eu fac numai o supozițiune, că poate să fie și acolo un om onest, unul singur, care ar pute veni aici la noi.

S'a dăc că am făcut un act ilegal, pentru-că am expulsat doi dintre dînșii. Dar' nu aveam recunoașterea calității de Român, și ca dovadă v'ed spun că atunci când i-a chemat să tragă la sorți pentru armată, au prezentat pasapoarte străine

sînt lăsate afară toate deosebirile și contrarietățile dintre biserica ortodoxă și reformată.

La edarea și impunerea catechismului nu l'a îndemnat pe Rákoczy de a calvinii pe Valachi, dăc dl disertant, ci numai starea cea tristă culturală și religioasă a Valachilor. Căci după dînsul, atât erau de rămași înderît în religiune Români, încât a rămas proverb vechiu din timpul acela, că „Bei Kronstadt hört das Vaterunser auf“, adecă că în toată Moldova și Valachia nu e sciință religioasă. Biserica ortodoxă până în pîrtarul prim al sec. XVII, n'a avut absolut nici o mărturisire relig. formulată. Abia la 1643 dă o mărturisire Petru Movilă. Ear' la 1648 principele Rákoczy, traduce și edă cu cheltuiala sa și biblia în limba valachă. Și așa prin cărțile lui Rákoczy s'a desvoltat literatura și s'a susținut naționalitatea valachă. Polemisează apoi cu scriitorii români, cari susțin, că principii reformați au constrîns cu forța pe Valachi să treacă la confesiunea reformată. Ear' în urmă adaugă „marele“ istoric: „Așa cred, că catechismul valach îmbogățesce cu o pagină necunoscută istoria culturală a țerii noastre.“

Acesta e cuprinsul pe scurt al disertațiunii domnului Hunfalvy, în care am observat tocmai aceea, ce dăc dînsul despre istoria română la începutul disertațiunii sale. De se va publica și va merita, vom pune-o la dispoziția istoricilor nostri și în limba română, ca deosebire partea ce tractează despre „Originea Craiovei“, ca să vadă Craiovenii, că ei sînt Unguri de origine!?

Carpatian.

și fabrică din ele cele mai neașteptate exagerațiuni. Ilusiuni, fantasie, exagerațiuni, falsificări, acestea sînt caracteristica istoriei valache. Ca isvor de legende ar fi bună, dăc „marele“ istoric, dar' ca op științific, nu poate avea nici o valoare. — Atăta cred că e destul din introducere, ca să se poată ori și-cine convinge, cu ce „documente“ și „argumente“ istorice combate dl Hundsdoerfer istoria română și pe istoricii români.

După-ce caracterizează în modul arătat istoria Românilor, trece la tesa sa de predilecțiune, și se încearcă a arăta, că nu-i adevărat, cumcă la venirea Ungurilor Valachii ar fi fost în Ardeal, Banat și Ungaria, și că ar fi stat sub principii lor independenți, constituind mai multe principate, care erau în legătură și în alianță unele cu altele. Numai după-ce Ungurii au ocupat Panonia și Ardealul, au început a imigra și Valachii în părțile aceste, a se așeza în văile Ardealului, de unde apoi s'au lăsat tot mai mult. Accentuează apoi, că Valachii de aci sînt amestecătură slavă, după-cum arată limba, obiceiurile și credințele lor. Istoricii români pun prea mare pond, și dau prea mult credemînt Anonimului notar al lui Bela, care, dăc disertantul, nici decum nu se poate folosi de isvor la o istorie critică, (se înțelege, că numai încât scrie referitor la România, căci cele ce sînt favoritoare Ungurilor, o! acele sînt autentice, sigure, etc.)

De altmintearea teoria aceasta a d-lui Hunfalvy (cum se numește el acum) e bine cunoscută și Românilor și Maghiarilor, și așa n'ar fi trebuit repetată; dînsul însă a împroprietărit-o în formă

de tranzițiune în disertația sa, ca să facă pe puținii ascultători, cari erau de față, să-i creadă cele ce le va dăc.

Trecend la obiectul disertațiunii: „Originea Craiovei“ dăc, că aceasta e dubie. Numele Craiovei îl amintesc mai înainte Anonimul notar al lui Bela, fără de a arăta însă, că cine a fundat-o, dela cine își trage originea? Nu se poate scî cu siguranță, că oare vre-un rege unguresc a întemeiat Craiova, sau că Ionaș, regele Cumanilor, fraț de sînge ai Ungurilor. Atăta însă e sigur, adaugă îngămfat și cu ironie „marele“ istoric, că rege român sau valach n'a întemeiat-o. Chiar și numele e slav, continuă dînsul, vine dela cuvîntul „Kral“ (rege), ceea-ce încă arată, că Valachii sînt de origine slavă, și că la întemeierea cetății aceleia, nici pomenire de a fi domnit ei (Valachii) acolo.

Eată, că Ungurii încep a-și revindica un drept asupra țerii române; dreptul basat pe întemeierea cetăților, și poate și a țerii lor.

Se vede, că nu li-e destul așa numitul „drept de cucerire“, pe basa căruia și astăzi scriu și propun la universitate în „dreptul public maghiar“, că fostele principate române Valachia și Moldova, sînt provincii întregitoare ale imperului maghiar, cari s'au deslipit de imper în contra legii (törvénytelenül) și a căror independență e nelegiuită. Ear' la încoronare, regele trebuie să joare, că se va născu la restabil imperul lui Ludovic-cel-Mare (unguresc), din care

pați și până la mare, sau (se ne folosim de locuri istorice) dela Lerchenfeld până la Varna, și că toate provinciile, cari s'au ținut odată de coroana ungară, ca: Valachia, Moldova, Bulgaria, Sârbia, Dalmatia, Bosnia, Hertegovina, Galiția, Lodomeria, Croația și Slavonia etc., le va aduce earăși sub coroana Stului Stefan.

Craiova dar' a fost odată ungurească, dăc dl Hunfalvy, Ungurii prin urmare au drept istoric asupra ei. Ca mîne vor dăc că și Mihail-Viteazul a fost Ungur valachizat, cu atât mai virtuos, că a sciut binisor și unguresce; dela istoricii unguresci, și asta o poți aștepta.

După-ce gată eu „originea Craiovei“, trece la al doilea punct: „Catechismul valach“ (Oláh Káté). Declară înainte de toate, că ocupându-se cu istoria Valachilor, nu studiează numai limba, ci și religiunea lor. Amintesc opul dlui S. S. Nilles „Symbolae ad illustr. etc.“ ca foarte însemnat pentru istorie, și apoi începe cu Catechismul. Dl Hunfalvy dăc, că fi erau cunoscute diplomele lui G. Rákoczy I., prin care acesta întăria episcopii valachi, și al căror articol II impunea la propunerea și lăfăirea catechismului; catechismul însă nu-l cunoștea. Articolul II din diplome sună astfel: „Că primesce (principale) catechismul deja edat, dispune să se primească și de alții și că atât el însuși va învăța cu diligență tinerimea, cât și prin alții va dispune să se învețe.“ Face apoi istoricul catechismului după dl Barițiu și dăc, că catechismul valach nu e altceva, decît un extras scurt al catechismului reformat de Heidelberg, din care

și adresa ministrului austro-ungar către ministerul de externe. . . .

DI G. Cantilli: Auziți, dle Maniu? Ce aveți să mai dîceți acum? (Iaritate.)

DI V. Maniu: Pro uso delfini s'a făcut aceasta.

DI I. C. Brătianu, președintele consiliului: Când am propus legea contra străinilor, nu am voit să aștept ca Elveția și alte state a 'mi-se impune, ci am făcut-o din propria mea inițiativă.

DI M. Cogălniceanu: Bine ai făcut.

DI I. C. Brătianu, președintele consiliului: Mă întrebi de ce nu 'i-am dat în judecată? Nu 'i-am dat, fiindcă nu am voit să avem un proces de presă, noi cari am fost în contra proceselor politice.

Dacă d-voastre țineți atât de mult să mă dați jos dela putere. . . .

DI M. Cogălniceanu: Nu.

DI I. C. Brătianu, președintele consiliului: Primesce-o cel puțin ca ipotesă. (Mare ilaritate.)

Opozițiunea multiculoră voiesce să mă dea jos dela putere, și cu drept cuvînt, căci altfel ar fi prea naivi cei din opozițiune, dacă 'mi fac opozițiune fără să voiască să vină la putere; dar' v'eu spun drept că rău faceți de nu v'eu serviți de singura armă ce trebuie să aveți, să ne dîceți: nu mai stați acolo, pentru-că prea ați împins departe libertățile publice. . . .

O voce: Ce se potrivește.

DI I. C. Brătianu, președintele consiliului: Ce? Aveți să o spuneți după-ce veți veni la putere. (Aplause.)

Ei bine, eu o simț aceasta în toate dîile, 'mi aduc aminte, că eram la Paris, când într-o zi de Saint-Marc Girardin venise să mă vadă, fusesem scolarul lui la Sorbona, și venise să 'mi întoarcă visita ce-'i dedesem: era și dl Candiano față. . . .

DI M. Cogălniceanu: Nu luați ca martor pe dl Candiano; a fost redactorul unui jurnal irredentist.

DI I. C. Brătianu, președintele consiliului: Cel puțin nu 'i-am făcut eu educațiunea, și dl Candiano are reputațiunea de om onest, și chiar se nu fie om onest, ce interes ar ave în această cestiune se mință? Dar' erau mai mulți Români în camera mea; și mă plîngeam eu, că guvernul Franciei era atunci contra noastră, pentru-că aveam o constituțiune prea liberală; 'diceam dl Girardin: d-voastre puteți să v'eu dați fantasia să fiți și despotici, și dictatori, fiindcă sînteți o națiune mare, puternică; dar' noi o națiune mică dacă nu vom ave libertăți, pentru-ca tot Românul se poată lua parte la viața publică, rămânem prea slabi.

Eată pentru-ce — deși de multe ori v'eu inconvenientele unor libertăți prea întinse — eată pentru-ce nu ne-am atins de dîsele, fiindcă m'eu tem să nu fac diră prin barbă, m'eu tem, ca nu cumva noua generațiune să nu găsească astfel de precedente. De aceea dîc, că puteți să ne acușați, că sîntem prea liberali; dar' nu ne comparați cu Ciurcu în fapte și conduita noastră dela 1848. Atunci luptam pentru țeara noastră, pentru părinții nostri, pentru mamele noastre, ca se nu mai fie gazde ale soldaților străini, și au venit străinii și ne-au dat afară din țeară. Nu este dar' nimic de comparat în rolul și situațiunea noastră de atunci cu pozițiunea de astăzi a Ciurcului.

Cât pentru băeții aceia, cari s'au dus să învețe carte. . . .

O voce: Mor de foame.

DI I. C. Brătianu, președintele al consiliului: Atunci sîntem vinovați dacă noi totu nu ne vom uni să 'i ajutăm. Au să învețe și atunci are să le vină mîntea la cap. Sciți cum au fost aduși să facă actul, pe care 'i-au făcut. N'au fost împinși de simțimentul unei ambițiuni legitime, ci au fost împinși de interesele acelora, cari vor cu ori-ce preț să ajungă la putere. (Aplause.)

Voci: Încheierea discuțiunii.

DI G. Ianolî: Înainte de a vorbi în contra închiderii discuțiunii aș ruga pe dl președinte să suspendă ședința pentru cinci minute, deoarece sîntem cu toții oboșiți.

DI M. Cogălniceanu: Nu poate să se închidă discuțiunea înainte ca interpelatorul să răspundă: așa dîce regulamentul.

DI G. Cantilli: Să se cetească regulamentul, ca să vedem ce dîce.

DI G. Ianolî: Regulamentul dîce:

„În urma interpelării ministrul interpelat răspunde și după aceea discuțiunea continuă.

DI Cogălniceanu a făcut o interpelare, care după-cum a fost calificată de dl prim-ministru, a fost interpelare adresată guvernului unguresc și numai incidental guvernului român. Rămân în cestiunea aceasta importantă o sumă de puncte, și trebuie guvernul să țină seamă de dîsele, puncte cari n'au fost dezvoltate înaintea camerei. . . . (Întreruperi.)

Dlor, ori cât mă v'eu întrerupe voui ave paciența de a aștepta să încetați, dacă dl președinte nu are autoritatea să v'eu facă să încetați imediat.

Dlor, interpelarea de adi pune în joc legea dela 1881 asupra străinilor; și dl prim-ministru împreună cu guvernul seu trebuie să cunoască voința camerei în această privință, dacă această lege trebuie să aibă un caracter perpetuu; căci după-cum s'a făcut declarațiune decătră însuși dl președinte al consiliului, aceasta e numai o lege pentru casuri determinate. Trebuie să examinăm, dacă aceasta lege trebuie să cuprindă și pe Românii din Transilvania, cărora li-se cere numai o simplă recunoaștere pentru a fi asimilați cu deservirile Românilor din țeară.

Nu cred că chiar dl Cogălniceanu se va fi mulțumit de răspunsul dlui prim-ministru în ceea-ce privește reînțocirea celor expulsați.

D. vice-președinte: dle Ianolî, v'eu rog să mai vorbiți în cestiune.

D. G. Ianolî: Am fost întrerupt, și când v'eu curma întreruperile, atunci nu voui eși nici eu din cestiune.

Să se scie dar' dacă legea din 1881 se aplică numai făcătorilor de rele și străinilor sau Românilor fără nici o distincțiune, pentru-ca să putem scil la timp ce măsuri să luăm pentru a ne apăra contra acestui sistem de aplicare a legii.

— Se pune la vot închiderea discuțiunii și se primesce.

— Ședința se suspendă pentru cinci minute.

— La redeschiderea ședinței dlui vice-președinte, G. Chișu, ocupă fotoliul președințial.

— D. G. Ianolî: Dă cetire următoarelor propuneri:

Propunere.

Subsemații, în urma interpelării privitoare la expulsați români, v'eu dînd modul cum guvernul înțelege a aplica legea din 7 Aprilie 1881, care este cu totul contrar textului și spiritului în care a fost concepută; îngrijii fiind de consecunțele ce pot decurge din o asemenea interpretare, propunem următorul proiect de lege:

Art. I. Legea din 7 Aprilie 1881 este și rămâne abrogată.

G. Crozadini, Gh. P. Ianolî C. M. Ciocazan, N. Voinov, I. I. Rădulescu, Ios. Th. Orovean, G. D. Pallade, I. G. Pleșia, N. Nicorescu, N. T. Pop, D. Butculescu, N. Ionescu.

Correspondență particulară

a „Tribunei“.

Timișoara, în 6 Martie 1886.

Balul român din Timișoara, ce avu loc în 2 Martie st. n. în sala cea mare a re-dutei din cetate, în favoarea „Alumneului român național“ din loc și al școalelor române din suburbii Fabric a reușit de minune bine, atât în privința morală, cât și în privința materială. În privința morală a avut un rezultat strălucit fiind lume multă și elegantă, ear' în privința materială, pentru-că subtrăgînd spelele împreunate cu arangierea, a arătat un venit curat de peste 400 fl.

Sexul frumos și de astădată ca și în anii trecuți excelă în eleganța toaletei, ear' pitorescul și frumosul costum național fu bine primit, ba chiar și admirat de toți. Frumseța damelor române a fost atât de surprînzătoare, încât jurnalistica neromână locală nu putea din destul să o laude. Raportatorii acelor jurnale atât erau de încantați de exteriorul frumos al damelor noastre, încât unul făcînd recenziunea balului român între altele multe laude, scrise: „So viel schöne Frauen und Mädchen sah man im Redutensaal seit Langem nicht beisammen“.

La succesul moral al balului din est-au a contribuit foarte mult și activitatea, — gustul bun de arangiere, precum și complexanța membrilor comitetului arangiator; ear' încât privește succesul material, acela cu drept se poate în cea mai mare parte atribui stimatei doamne Ana Adam și frumoasei d-șoare Berta Kröter, cari nu crătură nici timp, nici osteneală, încassînd din vînderea biletelor de intrare dela cîștigatela și amicele lor o sumă de peste 200 fl. v. a.

Ca balul să corespundă întru toate unui bal de elită, comitetul a comandat ordinele de joc în forma unui eventualu de o frumseță rară, a angajat muzica militară și cea civilă, cu un cuvînt a pus toate la cale, încât n'a rămas nimic de dorit.

Nu-i vorba, nu m'am îndoit nici pe un moment de capabilitatea arangiatorilor; dar' aveam temere de reușita balului din anul acesta, pentru-că tot mereu 'mi-se șoptia, că publicul român este exhaustat materialmente; temerile mele însă — laudă zelului inteligenței române, care n'a întîrziat nici odată a da mîna de ajutor atunci, când e vorba de ridicarea prestigiului societății române în ochii străinilor, — se dovediră de nebasate; căci pe la 9 oare seara saloanele cele spațioase și frumoase ale re-dutei erau prea mici pentru publicul adunat.

Balul s'a început cu îndatinatul joc „Ardeleană“, a urmat apoi „Vals-ul“, „Bănățana pe picior“, „Cadrilul“ jucat în două coloane de 80 părechi, și așa mai departe până ajunse rîndul la „Romana“. — La signalul dat din partea muzicii militare pentru angagiarea la „Romana“, tineretul, ca la comandă se angagia în parte mare cu frumoasele Româncuțe îmbrăcate în costum național, și la comandă: „Pe sub mîna“, începură a se învîrți cu o eleganță extraordinară. Acest joc românesc de salon fu jucat precis și cu multă însuflețire, a și făcut furoare mare așa, încât la figura a V-a, publicul erupse în aplause frenetice.

Îmi sălta inima de bucurie, v'eu dînd atîta entuziasm și voie bună! Cum-că toți și toate 'și-au petrecut cu un animo deosebit, ne dovedesce cea împrejurare, că publicul până la 6 oare dimineața nu s'a mișcat din sală, când apoi se despărți ducînd cu sine un suvenir dulce dela balul român din anul 1886.

Dintre frumoasele noastre dame s'au prezentat în costum național d-șoarele: Bordan, Musteți, Popescu (ambele), Giurma, Cermeli (ambele), Sanasi, și doamnele: Opriș, Suciu, Ioanovicu. Au excelat în toaletă de salon d-șoarele: Elena Rădulescu, Berta Kröter, Prohab, Mileva Vlahovici (Chichinda), Makovicska, și doamnele: Ana Adam, Ana Ardelean, Bordan Russu (Utvîn), Mila Krecsmay, Lukács, Strain, Russu (Timișoara), Serbu, Barbos, Chirița Micu, Vlahovics (Chichinda) și altele. Dintre notabilități au fost de față: dl colonel Ruricius cu amabila lui soție, dl vice-colonel Marca, dl maior Preis, dl Dr. Denk, consiliar reg. și director de finanțe, dl Makovicska, secretar de finanțe și un număr mare de ofițeri, inteligența română din centru mai toată, dintre cei extranei am v'eu dat pe dl redactor Dr. Corn. Diaconovich și pe dl Zenobie Bordan, pretor în Teregovă.

Cronică.

Un deputat român. DI Petru Mihályi publică în „Pesti Napló“ o rectificare, în care declară, că d-sa a fost binevoit a lua parte la conferința română din 1881 ținută în Sibiu, „exclusiv numai pentru-ca să determine pe naționaliștii săi pasivisti din Ardeal să revină pe calea legală și să participe la alegerea de deputați dietali“ apoi „am declarat“ — adaugă deputatul român — „hotărît, că Românii maramureșeni vor rămîne și pe viitor prelungă ținuta lor politică de până acum pe terenul constituțiunii și al legilor. Declar dar' de neadeverată și resping afirmațiunea, că aș filuat parte la pregătirea sau desbaterea acelui program politic, care a statorit în 1884 ținuta politică a Românilor ardeleni, care program e în contrast mare cu activitatea mea publică și hotărîtă, pe care am dovedit-o în cursul alor 25 de ani ai activității mele politice. Și mai falsă și neadeverată e aceea afirmare, că eu aș fi fost membru al celui comitet, care s'a ocupat cu redactarea și edarea memorandumului român. . . .“ Aceste le declară dl Petru Mihályi însuși, în „Pesti Napló“. Rămânem prelungă aceste declarațiuni, pe care ne îndoiim, că dl Mihályi se fi voit să le scie și Românii maramureșeni și totalitatea Românilor din Transilvania, Ungaria și Bănat.

Concurs. Despărțimentul XI (Selagian) al Asociațiunii transilvane pentru literatura română și cultura poporului român exserie concurs la următoarele premii: 1. Un premiu: o vacă cu vitel. 2. Două premii: de câte o scroafă cu purcei. 3. Un premiu: 4 galbini. 4. Un premiu: 20 fl. 5. Un premiu: 10 fl. 6. Un premiu: 10 fl. 7. Un premiu: 2 hectolitri grâu de sîmînță, de calitate excelentă. La aceste premii pot concură singur învătătorii români din Selagiu, cari în decursul anului școlastic 1885/6 s'au distins întru împlinirea conșciențioasă a chîmării lor de propagatori ai culturii între poporul rural.

Dela concurenți se recere: 1. Să fie membri ai despărțimentului (taxa anuală 1 fl.) și ai reuniunii învătătorilor români selagieni (taxa anuală 1 fl.) și taxele de membri să le fi rîfuit în ambele locuri. 2. Să fi ținut școala regulat nu numai de toate dîile, ci și școala repetițională, și să fi dat examen de vară cu elevii din aceste ambe despărțimente. 3. Să fi observat strict planul de învățămînt prescriș prin autoritățile superioare școlare. 4. Îndeosebi prelungă alte condițiuni la conferirea premiului 6 se vor preferi învătătorii, cari vor excela întru instruirea industriei de casă și vor expune la adunarea generală a despărțimentului în anul 1886 cele mai perfecte lucrări de industrie de casă, gătite de școlari. 5. La conferirea premiului 7 se vor preferi aceia, cari în decursul anului școlastic au progresat mai mult în propunerea practică a economiei de câmp. În vătătorii români Selagieni, cari ar dori a fi împărțîși în careva din premiile scrise, sînt invitați: ca prin cîntața dela cassarul reuniunii învătătorilor români selagieni probînd că sînt membri la acea reuniune, (împregiurarea dacă sînt membri și la despărțiment se va vedea din registrele, ce se duc la acest loc) să se insinueze la directorul sau la actualul despărțimentului cel mult până la 30 Aprilie a. c., pentru-ca încă înainte de examenele de vară și cu ocaziunea acelora să se poată trage informațiunile necesare la conferirea premiilor, ce se vor distribui cu solemnitate cu ocaziunea adunării generale a despărțimentului ce se va ține în acest an. În urmă avînd comitetul a procura cărți pentru premieriarea școlărilor mai diligenți, d-nii protopopi și învătătorii sînt rugați, ca până la același termin (30 Aprilie a. c.) să binevoiască a ne trimite lista celor mai buni școlari, pe cari domniile lor îi judecă demni de premiat. Din ședința comitetului despărțimentului XI, ținută în Șimleul-Selagiului la 1 Martie 1886. Director: Alimpiu Barbolovicu, vicar for. episcopesc al Silvaniei și Andreiu Cosma, actual.

Legea despre gloate și asigurarea vieții. Societățile de asigurare, ce operează în Austro-Ungaria se vor întruni în cel mai de aproape timp în Viena la consultare, al cărei obiect va fi cestiunea gloatelor, deoarece în praxa de până acum asigurarea nu mai are valoare, dacă cel asigurat a fost chîmărat la serviciu militar, și de temut, că introducerea legii despre gloate va ave asupra societăților de asigurare o influență foarte sim-

țitoare și desavantagioasă, dacă din partea asiguranților nu se vor lua măsuri corespunzătoare.

Despre petrecerea din Lipova ținută în 24 Februarie v. ni se scrie, că a fost o adevărată petrecere populară românească, menită a promova morala în poporul nostru.

În contra șlepurilor. Cetim cu multumire prin dîarele din Bucuresci despre introducerea costumului național decătră doamnele române la cele mai multe petreceri. Și la noi mai prin toate unghiurile țerii, rapoartele despre petreceri ne constată de aceeași reformă economică și națională. Nu ne va surprinde dar', dacă Românii din alte părți constată de lipsa costumului românesc la femeile noastre din Sibiu. Un corresponsent din Arad al „Familiei“ scrie: „S'a dîs și o repețim, că portul din popor face din Românce nise ființe și mai fermecătoare din frumoase ce sînt. De aici provine, că costumul Româncelor 'și-a cîștigat multă popularitate, așa încât astăzi se pot adeseori admira și neromâne în haine de țărîncuță. Și cine oare, om cu gust, ar cuteza să susțină, că nu sînt tot atîtea dîne?! Acum dacă 'ți-aș spune, iubită cetitoare, că cu toate aceste se găsește un oraș în lumea asta mare, și orașul acesta face o regretabilă excepțiune în ceea-ce privește costumul național, înlocuindu-l acum de doi ani cu șlepurile franțuzești, — dacă 'ți-aș spune unde se întîmplă acest curiosum, sigur te-ar cuprinde nu puțină mirare, deprînsă fiind ca și alte surori, ca să vedeți, cum Româncele din locul cestionat v'eu servese de exemplu bun și de imitat. Nu 'ți-o spun însă. Las să vorbească cele direct interesate; ear' noi să rămânem în convingerea, că „moda“ nu va străbate și în alte locuri, sperînd că au să se facă încercări serioase de a împede moda aceea nenorocită, să nu prindă rădăcini nici între doamnele din S. . . .“

O nouă dovadă de atașamentul Regelui Carol către România. Ni se comunică de un corresponsent al nostru, — scrie „Voința națională“, — că M. S. Regele României are intențiunea de a destina toată averea mobilăriei ce 'i-a revenit din moștenirea Augustului Seu Părinte la cumpărare de pămînt în țeară. Această scire ne-a făcut o impresiune din cele mai plăcute. Antăiu: Pentru-că un nou capital intră în țeară pentru a se pune la dispozițiunea pămînturilor noastre, și al doilea: Pentru-că, cu modul acesta, toate interesele materiale ale Regelui se concentrează în România, fapt, care va contribui puternic de a accelera propășirea și dezvoltarea noastră economică pe o scară sistematică și după cele mai noue modeluri. Când ne gîndim, că administrația Regelui este o administrație model; când vedem, nu mai departe, decăt la Broceni, unde dificultățile exploatării pădurilor sînt din cele mai mari, că s'au făcut instalațiuni unice în Țeara-Românească; când observăm, că administrația domeniului Coroanei, care funcționează numai de un an, are deja format un personal silvic și o organizație silvică din cele mai înaintate, cu pepiniere chiar de păduri și de plantațiuni pe mai multe domenii; când ne gîndim dîcem, că două din domeniile Coroanei, expirînd contractele de arînduire, s'au luat deja a se exploata în regie, cu perspectiva de a deveni în curînd nise forme model; când vedem, că chiar biserica și școala au devenit pe aceste domenii nise adevărate altare, construindu-se, reparîndu-se și înzestrîndu-se cu tot ce le trebuie preste 27 biserici și școli, și când ne amintim, că mai toți suveranii din Europa își plasează averile în fonduri străine și în imobile situate în țeri străne: scirea ce o dăm mai sus, dacă se va adevări, nu poate decăt să ne bucure, deoarece-ce ea dovedesce o încredere și o afecțiune deplină a Suveranului în țeara aceasta, de care s'a alipit cu mîntea, cu inima și cu toată averea sa.

Elena Teodorini în Bucuresci. „Voința națională“ scrie, că la 11 sau 12 Martie vor începe reprezentațiile d-rei Elena Teodorini. Aceste reprezentațiuni vor fi în număr de trei; la antăia se va da „Traviata“, a doua va consista dintr'un concert și la a treia se va da earăși o operă. D-ra Teodorini n'a hotărît încă, care va fi această operă.

Societatea „Tinerimea română“ din Bucuresci a ținut Duminecă în 23 Februarie ședință ordinară publică, în care dl N. Alexiu a ținut o conferință intitulată: „Teoria determinismului față cu dreptul penal“.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI“.

Viena, 11 Martie n. Negocierile cu România cu privire la încheierea convenției comerciale au ajuns până într'atîta, că în curînd se poate aștepta numirea delegaților din ambele părți. Locul întrunirii conferinței nu e hotărît.

Nizza, 11 Martie n. Între Mentore și Monaco s'a întîmplat o ciocnire de două trenuri de persoane. Numeroși morți și răniți. Dece vagoane au fost sdrobite.

Niș, 11 Martie n. Regele ratifică mîne instrumentul de pace.

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: Cornel Pop Păcurar.

Extrase din foaia oficială.

Licitațiuni:

- 28 Maiu a. c. imobilele vîd. Iosif Bucșani decătră trib. reg. din Oradea-mare.
- 10 Maiu a. c. imobilele vîd. Luiza Ardelean decătră trib. reg. din Deva.
- 8 Aprilie a. c. imobilele lui Nicolau Wiener, decătră trib. reg. din Chichinda-mare, în comuna Gerteamos.
- 29 Martie a. c. imobilele lui Gavril Bereczky, decătră jud. cerc. din Mediaș, în comuna Bulea.
- 5 Aprilie a. c. imobilele vîd. Iosefa Hauser decătră jud. cerc. din Mediaș.
- 6 Aprilie a. c. imobilele vîd. Ecaterina Boborony decătră trib. reg. din Panciova.
- 26 Martie a. c. imobilele lui Mihail Borbola decătră trib. reg. din Seghedin.
- 30 Aprilie a. c. imobilele lui Ludovic Avedik decătră trib. reg. din Elisabetopol.

Falimente:

- Samuil Riess, neguțator din Arad;
- Dionisiu Peter, neguțator din Csik-Szereda.

Concursuri:

- Un post de magistr de postă în comuna Asszonyvásár (com Bihor). Concursurile se se trimită în 3 săptămâni la direcțiunea postală din Oradea-mare.
- Un post de magistr de postă în comuna Sajo-Magyaros (com. Solnoc-Dobăca). Concursurile în 3 săptămâni la direcțiunea postală din Oradea-mare.
- Un post de adjunct-postal cl. II. la direcțiunea postală din Oradea-mare. Concursurile în 6 săptămâni la direcțiunea postală de acolo.
- Un post de practicant de drepturi la trib. reg. din Zălau. Concursurile în 4 săptămâni la presid. trib. reg. de acolo.
- Un post de director de cancelaria la trib. reg. din Biserica-albă. Concursurile în 4 săptămâni la presid. trib. reg. de acolo.
- Un post de notar cl. II. la trib. reg. din Arad. Concursurile sînt a se trimite în 4 săptămâni la presid. trib. reg. de acolo.

— Un post de adjunct-conducător de cărțile funduare la jud. cerc. din Beiuș. Concursurile în 4 săptămâni la presiul tribunalului reg. din Oradea-mare.

— Un post de notar cl. II. la trib. reg. din Elisabetopol. Concursurile se se trimită în 4 săptămâni la presiul trib. reg. de acolo.

— Un post de scriitor la judecătoria cerc. din Bánffy-Hunyad. Concursurile sînt a se trimite în 4 săptămâni la presiul trib. reg. din Cluj.

— Un post de scriitor la jud. cerc. din Cîncul-mare. Concursurile se se trimită în 4 săptămâni la presiul trib. reg. din Elisabetopol.

— Un post de notar cl. II. la trib. reg. din Giula. Concursurile sînt a se trimite în 4 săptămâni la presiul trib. reg. de acolo.

— Un post de contabil cl. III. la direcțiunea de mine din Murș-Uioara. Concursurile se se trimită în 2 săptămâni la direcțiunea de mine de acolo.

Economie.

Tîrgul de rîmători în Steinbruch. În 9 Martie n. s'a notat: unguresci bîtrâni grei 42-1/2 cr. până 43.— cr. unguresci grei, tineri 45.— cr. până 45-1/2 cr., de mijloc 44.— cr. până 45.— cr., ușori 41.— cr. până 42.— cr., marfă țerănească, grea 41.— cr. până 42.— cr., de mijloc 41.— cr. până 42.— cr., ușoară 40.— cr. până 41.— cr., românesci de Bakony, grei — cr. până — cr., transito de mijloc — cr. până — cr. transito ușori — cr. până — cr., transito sîrbesci grei 39.— cr. până 40.— cr., transito de mijloc 39.— cr. până 40.— cr., transito ușori 38.— cr. până 39.— cr., îngrășați cu ghindă — cr. până — cr. per 4% cumpenți la gară.

Cursul la bursa de mărfuri din Budapesta

dela 10 Martie st. n.

Grâu (din Banat): 72—73 Kilo fl. — până — 74—79 Kilo fl. — până —, (Jungă Tisza) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 8.50 până 8.80, (de Pesta) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 8.40 până 8.70, (de Alba-Regală) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 8.50 până 8.80, (de Bacsa) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 8.50 până 8.80, (din Ungaria de nord) 72—74 Kilo fl. — până —, 74—79 Kilo fl. 8.05 până 8.45.

Sôrca (unguresc) 70—72 Kilo fl. 6.60 până 6.80. (Ord cureț): 60—62 Kilo fl. 5.75 până 6.60; (de berărie) 62—84 Kilo fl. 6.40 până 6.75.

Ovș (unguresc) 37—40 Kilo fl. 6.40 până 6.50.

Cucuruz (de Banat): dela fl. 5.50 până 5.55; de alt zid fl. 5.40 până 5.50.

Rapița fl. 10.— până 10.50; de Banat fl. 10.— până 11.50.

Mălaiu (unguresc): fl. 4.40 până 5.25.

Timpul de furnizare.

Grâu (primăvară) 75 Kilo fl. 8.34 până 8.85 (per Septembrie—Octombrie) Kilo fl. 8.51 până 8.53.

Sêcara (primăvară) 69.7/10 Kilo fl. 5.56 până 5.58

Cucuruz (Maiu—Iunie) fl. 5.58 până 5.59.

Rapița (August—Septembrie) fl. 10.0/8 până 10.7/8

Spirit (brut) 100 L. fl. 24.25 până 24.75.

Cursul pieței din Sibiu.

din 11 Martie st. n. 1886.

Hârtie-monetă română	Cump.	8.60	vînd.	8.65
Lire turcesci	"	11.20	"	11.25
Imperiali	"	10.20	"	10.25
Ruble rusești	"	1.22	"	1.23

Bursa de București.

Cota oficială dela 9 Martie st. n. 1886.

Renta aur. (5%)	Cump.	96.—	vînd.	96.1/2
"	Amort. conv. (6%)	86.—	"	86.1/2
Act. de asig. Dacia-Rom.	"	266.—	"	267.1/2
Banca națională a României	"	1085.—	"	1183.—
Impr. oraș. București	"	30.—	"	32.—
Act. de asig. Națională	"	—	"	—
Credit mob. rom.	"	—	"	—
Serisuri fonciare urbane (5%)	"	82.1/2	"	82.1/4
Schimb 4 luni	"	187.1/2	"	230.1/2
Societ. const.	"	15.1/4	"	16.1/2

Bursa de Budapesta

din 10 Martie st. n. 1886.

Renta de aur ung. 6%	104.70
" " hârtie " 4%	104.70
" " hârtie " 5%	95.60
Imprumutul căilor ferate ung.	153.25
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	101.25
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	127.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune)	115.—
Bonuri ale ung.	104.75
" " cu cl. de sortare	104.75
" " bânățene-timșene	104.75
" " cu cl. de sortare	104.75
" " transilvane	104.75
" " croato-slavone	104.75
Despăgubire pentru dițma ung. de vin	100.—
Imprumut cu premiu ung.	122.25
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin	125.25
Renta de hârtie austriacă	86.20
" " aur austriacă	86.40
" " aur austriacă	114.75
Losurile austr. din 1860	140.25
Acțiunile băncii austro-ungare	872.—
" " de credit ung.	304.25
" " de credit ung.	297.80
Argintul	—
Scrisuri fonciare ale institut. de cred. și ec. „Albina“	101.—
Galbeni împărătesci	5.92
Napoleon-d'ori	9.98
Mărci 100 imp. germane	61.60
Londra 10 Livres sterlingi	125.20

Bursa de Viena

din 10 Martie st. n. 1886.

Rentă de aur ung. 6%	104.65
" " hârtie " 4%	95.60
" " hârtie " 5%	153.—
Imprumutul căilor ferate ung.	101.40
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	127.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	115.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune)	104.75
Bonuri rurale ung.	104.75
" " cu cl. de sortare	104.75
" " bânățene-timșene	104.75
" " cu cl. de sortare	104.75
" " transilvane	104.75
" " croato-slavone	104.75
Despăgubire pentru dițma ung. de vin	100.—
Imprumut cu premiu ung.	121.75
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin	125.—
Rentă de hârtie austriacă	86.20
" " aur austriacă	86.25
Rentă de aur austriacă	114.80
Losuri austr. din 1860	140.50
Acțiunile băncii austro-ungare	871.—
" " de credit ung.	304.75
" " de credit ung.	297.80
Argintul	—
Galbeni împărătesci	5.92
Napoleon-d'ori	9.99 1/2
Mărci 100 imp. germane	61.62
Londra 10 Livres sterlingi	125.95

LOTERIE.

Tragera din 10 Martie st. n.

Brünn: 86 56 49 20 19.

Cea mai bună [188] 12

Hârtia de țigarete

e veretabilul

LE HOUBLON

fabricat francez

de CAWLEY & HENRY, în PARIS

A se feri de imitațiune.

Această hârtie se recomandă cu căldură din partea domnilor Dr. I. I. Pohl, D. E. Ludwig, D. M. Lippmann profesori de chimie la universitatea din Viena, pentru curățenia sa absolută și pentru că nu are în consistența sa nici o materie stricăcioasă.

Cancelaria Negruțiu

în Gherla — Szamosujvár

deschide abonamente pe anul 1886 la:

„Amiculu Familiei“. Revistă beletristică și enciclopedică-literară — cu ilustrațiuni. Va eși în 1-a și 16-a di a luni în numeri câte de 2—3 coale, și va publica poesii, romanuri, povești, schițe, piese teatrale, studii sociale, articoli științifici, amănunte de instrucțiune și distracțiune ș. a. Prețul de abonament pe anul întreg 4 fl. — pentru România 10 franci — lei n. plătibili și în bilete de bancă și în timbre postale.

„Preotulu Romanu.“ Revistă bisericească, scolastică și literară. Va eși în broșuri lunare câte de 2 3/4—3 1/4 coale; și va publica articoli din sfera tuturor științelor teologice și între acestea multime de predice pre Domineci, sîrbători și diverse ocațiuni — mai departe studii pedagogice, didactice și științifice-literare. — Prețul de abonament pe anul întreg e 4 fl. — pentru România 10 franci — lei n. plătibili și în bilete de bancă și în timbre postale.

Abonații vor primi unele primări de valoare și-și vor putè procura cu prețuri foarte reduse toate opurile din edițiunea noastră.

Collectanții primesc gratis tot al patruilea exemplar.

Tot acolo au apărut și se află de vîndare:

Biblioteca Săteanului Român. Cartea I. II. III. IV. cuprind materii foarte interesante și amuzante. Prețul la toate patru 1 fl. — câte una deosebi 30 cr.

Biblioteca Familiei. Cartea I. Cuprinde materii foarte interesante și amuzante. Prețul 30 cr.

Carmen Sylva. Prelegere publică ținută în salele gimnasiunii din Fiume în 8/XII. 1884. în limba maghiară și în 25/II. 1885 în l. italiană prin Vincențiu Nicoară prof. gimnas. — Cu portretul M. S. Regina României. Prețul 15 cr.

Collectă de Recepte din economie, industrie, comerț și chimie, pentru economi, industriași și comercianți. Prețul 50 cr.

Apologie. Discuțiuni filologice și istorice maghiare privitoare la Români, înverderite și rectificate de Dr. Gregoriu Silași. — Partea I. Paul Hunfalvy despre cronica lui Georg. Gabr. Șincal. Prețul 30 cr.

Renascerea limbii românești în vorbire și scriere, înverderită și apretiată de Gregoriu Silași. — Broșura I. II. III. Prețul opului întreg e 1 fl. v. a.

Poesii de Vasiliu Ranta-Buticescu. Un volum de 192 pagini, cuprinde 103 poesii bine alese și arangiate. Prețul redus (dela 1 fl. 20 cr.) la 60 cr.

Ifigenia în Aulida. Tragedie în 5 acte, după Euripide, tradusă în versuri de Petru Dulfu. Prețul 30 cr.

Ifigenia în Tauria. Tragedie în 5 acte, după Euripide tradusă în versuri de Petru Dulfu. Prețul 30 cr.

Branda sau Nunta fatală. Schițe din emigrarea lui Dragoșu. Novela istorică națională. Prețul 20 cr.

El trebuie să se însoare. Novela de Maria Schwartz, traducere de N. F. Negruțiu. Prețul 25 cr.

Herman și Dorotea, după W. de Goethe, traducțiune liberă de Constantin Morar. Prețul 50 cr.

Economia pentru scoalele popor. de T. Roșiu. Ed. II. Prețul 30 cr.

Petulantul. Comedie în 5 acte, după August Kotzebue, tradusă de Ioan St. Șilutiu. Prețul 30 cr.

Nu mē uita. Colecțiune de versuri funebreale, urmate de iertăciuni, epitafii ș. a. Prețul 50 cr.

Tesaurul dela Petroasa sau Cloșca cu puiei ei de aur. Studiu archeologic, de Dionisiu O. Olinescu. Prețul 20 cr.

Îndreptar teoretic și practic pentru învățământul intuitiv în folosul elevilor normali (preparandiali), al învățătorilor și al altor bărbăți de școală, de V. Gorgovan, prof. preparandial. Prețul a 24. fl. 70 cr.

Micul mîrgăritar sufleteș. Cîrticică de rugăciuni și cîntări bisericești — frumos ilustrată, pentru prunci școlari de ambe sexe. Cu aprobarea Iurisdicțiunii sup. bisericești. Prețul unui exemplar broșurat e 15 cr., — legat 22 cr., legat în pînză 26 cr. — 50 de exemplare broșurate costă 6 fl., — legate 9 fl., legate în pînză 12 fl. — 100 exemplare broșurate 10 fl., — legate 17 fl., legate în pînză 22 fl.

Cîrticică de rugăciuni și cîntări pentru prunci școlari de ambe sexe. Cu mai multe icoane frumoase. Prețul unui exemplar trimis franco e 10 cr.; 50 exempl. costă 3 fl. 100 exempl. 5 fl. v. a.

Visul prea santei vergure Maria a Născătoarei de Dumneșeu, urmat de mai multe rugăciuni frumoase. Cu mai multe icoane frumoase. Prețul unui exemplar trimis franco e 10 cr.; 50 exemplare costă 3 fl.; 100 exemplare 5 fl. v. a.

Manual de Gramatica limbii române pentru scoalele populare în trei cursuri, de Maxim Pop, profesor la gimnasiunii din Năsăud. Prețul 30 cr.